

[Kirkeministeren.]

Meddelelser i samtlig de Blade og Tidsskrifter, som jeg i Forbindelse med denne Sag har gennemset. Man læser i det ene efter det andet af disse Blade, hvorledes 1 600 Deltagere skal samles fra 46 forskellige Lande; man faar at vide, hvorledes der skal anvendes 4,3 Millioner Rubler til Radio-spredning, og at Propagandaskrifter skal spredes paa 12 forskellige Sprog o. s. v. Hvilke de 12 Sprog er, faar man derimod ikke at vide. Den nærliggende og naturlige Oplysning, som maatte interessere Befolkningen rundt omkring i Landene, om netop deres Sprog var et af de 12 Sprog, besvares intetsteds; det Spørgsmaal rejstes ikke. Og ingen Steder faar man at vide, om ens eget Land er et af de 46 Lande, der sender Deltagere, endsig hvor mange det sender, og hvem det kunde tænkes at være.

Et Tidsskrift, „Dein Reich komme“, Side 48, oplyser, at Rusland møder med den største Gruppe Deltagere, nemlig 240. Tilbage bliver ca. 1 350 Deltagere, fordelt paa 45 Lande, altsaa gennemsnitlig 30 Deltagere fra hvert. Paa mig virker det paa-faldende, at netop Deltagertallet fra Rusland kan opgives, men intet opgives fra de andre Lande, endskønt det samlede Deltagertal og Antallet af Lande bliver meddelt, og endskønt det paa ingen Maade skulde synes lettere at faa Deltagertallet frem fra Rusland end fra de andre Stater. Jo oftere man ser disse stereotype og taagede Oplysninger fremsat, jo mere skeptisk maa man blive over for dem, jo mere maa man spørge sig selv, om deres Rigtighed er prøvet omhyggeligt nok, før de er fremsat. Som Basis, som Anledning for en Henvendelse synes de mig derfor ikke fyldestgørende.

I den foreliggende Forespørgsel, som det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen her har motiveret, udtales det, at Biskop Fuglsang Damgaard og Stiftsprovst Brodersen paa det Grundlag, der her er omtalt, foranledigede Danmarks Præster til Søndag den 7. Februar at foranstalte Bønner i Kirkerne. Vedrørende dette har Biskoppen, som det fremgaar af hans foran citerede Skrivelse, over for Kirkeministeriet udtalt, at der ikke fra hans og Stiftsprovstens Side forelaa andet og mere end en broderlig Henstilling. Hvad de foretog sig, havde ikke Karakter af en tjenstlig Handling eller et Paabud. Deri maa jeg give Biskoppen Ret. Og da Henvendelsen til Præsterne ikke kom til dem paa sædvanlig tjenstlig Vis, har de sikkert heller ikke taget den som et Paabud eller en tjenstlig Handling.

Men selv som broderlig Henstilling vil

naturligvis en Henvendelse fra Københavns Biskop og Frue Kirkes Stiftsprovst komme med Vægt til Folkekirken Præster, ligesom et Opraab fra disse 2 Mænd, naar det fremkommer i Dagspressen, vil blive bemærket i Befolkningen, ogsaa af den Grund, at de begge indtager saa betydelige Embedsstillinger, der paalægger dem Forpligtelser, ikke blot over for den Kirke, i hvis Tjeneste de staar, men tillige over for den Stat, med hvilken Folkekirken er forfatningsmæssigt forbundet, og til hvilken de derfor ogsaa staar i Embedsforhold.

Om Embedsmænd gælder det i særlig Grad — og det gælder for Kirkens Embedsmænd som for enhver Embedsmand i Statens Tjeneste —, at de i deres Omtale af fremmede Stater eller i Spørgsmaal vedrørende fremmede Stater maa udvise al fornøden Varsomhed. En Embedsmand inden for Kirken maa da som enhver anden Embedsmand betænke, at hans Udtalelser paa saadanne Omraader ikke kan være Staten ligegyldige og uvedkommende, men at Staten, lige saavel naar det gælder en af Kirkens Embedsmænd, som naar det gælder Embedsmænd i øvrigt, fra fremmede Magter kan møde det Spørgsmaal, om Regeringen billiger eller misbilliger den paagældende Embedsmands Handlinger eller Udtalelser denne Stat og dens Forhold vedrørende. Den danske Regering vil ikke kunne hindre et saadant Spørgsmaals Fremkomst, og den vil lige saa lidt kunne undlade at besvare det.

Idet jeg siger dette, ønsker jeg paa ny at gøre opmærksom paa Biskop Fuglsang Damgaards Udtalelse til Ministeriet. Biskoppen hævder her, at Henvendelsen ikke tog Sigte paa noget Lands Regering, lige saa lidt som paa bestemte politiske eller økonomiske Systemer. Jeg ser ingen Grund til at drage disse Ord i Tvivl. Men forud for Henvendelsen til Præsterne var her hjemme og andre Steder gaaet den Pressekampagne, jeg før i nogen Grad omtalte og karakteriserede. Denne Kampagne lader sig ikke fra først til sidst og i enhver af sine Faser karakterisere med de samme Ord: ikke at tage Sigte paa noget Lands Regering eller paa bestemte politiske eller økonomiske Systemer.

Jeg har i de forløbne Dage — og det vil jeg gerne tilføje til Slut — ikke blot faaet den flere Gange omtalte Rodegørelse fra Biskoppen, hvori han paa egne og Stiftsprovstens Vegne erklærer sig til Ministeriet om Sagen, men har tillige om Sagen talt med Biskoppen, der paa sin Side understregede, at der i Henvendelsen ikke var